

Ein skigard kan'kje vara evig ...

TEKST

Hanne Reichelt

PUBLISERT 1. april 2006

Under middagen på felleskonferansen for Psykologforeningens faglige utvalg, fremførte en deltaker «Skigardvise» i en sorgmunter versjon. «Ein skigard kan'kje vara evig ...» – for meg ble dette et refereng for hele den inspirerende konferansen. Psykologers videreutdanning var hovedtemaet. Et inntrykk som sitter igjen, er at det ikke bare er å rive gjerder! Noen ganger er det nødvendig å reparere gjerder som er i ferd med å råtne, andre gjerder bør flyttes, og andre igjen bør ikke bygges.

Hva vil vi ta vare på og utvikle? De siste årene har spesialisthelsetjenestene rekruttert flest psykologer. Det betyr ikke at psykologer kun skal videreutdannes til utredning og behandling av psykiske lidelser. Vi må også videreutvikle kunnskap og innsats innenfor andre områder som blir satsingsområder i samfunnet fremover. Det gjelder oppvekstvilkår for barn og unge, arbeidsmarkedet, eldrebølgen og utvikling av kommunale tjenester. Vi må sørge for at samfunnet legger til rette tilbud for mennesker i et livsløpsperspektiv. Våre spesialiteter på slike områder har fått en noe stemoderlig behandling, jeg tenker på habilitering, geronto, samfunn, familie og arbeid- og organisasjon. Dette må vi gjøre noe med – vi må satse på kompetanseutvikling og rekruttering, og arbeide for at psykologer gis gode karrieremuligheter også når de velger spesialisering som ikke er direkte knyttet opp mot psykisk helsevern.

Hvilke gjerder må flyttes? Det er viktig å få frem hva psykologer kan bidra med i samfunnet. Samtidig er det avgjørende at dette ikke blir et hinder for utvikling av samarbeid med andre faggrupper og samarbeidpartnere. Det blir av enkelte sagt at profesjonsforeningers proteksjonisme er det største hinderet for en virkelig kvalitetsforbedring i helsetjenestene. Dersom vi skal bli tatt på alvor som viktige bidragsyttere i arbeidet med å forbedre helse- og sosialtjenestene, må vi delta aktivt i samarbeid og utveksling med andre. Vi må tørre å bli utfordret på vår kompetanse, og akseptere andres bidrag som likeverdige og utfyllende til våre.

Og hvilke gjerder vil vi ikke ha? Så godt som alle spesialistutvalgene ønsket et tettere forhold til universiteter og andre forskningsmiljøer for å sikre fagutviklingen fremover. Psykologi som vitenskap og praksis er tett knyttet sammen, og selv om vi ofte beveger oss på ulike jorder, er det viktig at vi har færrest mulig gjerder mellom oss. Jeg håper vi også skal komme gjennom debatten rundt psykologtittelen og medlemskap i Psykologforeningen uten at det bygges nye skigarder mellom jordene våre – det vil kunne skade faget og profesjonen. Vi har alle et ansvar for forvaltning av psykologi.

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 43, nummer 4, 2006, side 385

TEKST

Hanne Reichelt, Visepresident Norsk Psykologforening